

hed der ikke findes stærk Færdsel, men Anstalten kan altsaa lige saa godt tænkes lagt i Nærheden af Kjøbenhavn som paa et andet Sted i Landet, og, efter hvad jeg har forstaaet, er Tanken ogsaa den, at Beliggenheden skulde blive i Nærheden af Kjøbenhavn. Dette anser jeg ikke for at være heldigt, især naar henses til, at flere lignende Anstalter ere samlede her, idet, naar denne Anstalt da ogsaa kom til at ligge her, dette da vilde være ensbetydende med en Koncentrering af disse Anstalter ved Kjøbenhavn. Derimod anser jeg det for heldigt, at disse Anstalter ere fordelt over Landet, thi det er jo Beboerne over hele Landet, som skulle benytte dem. Vel er det ikke saa befojteligt at faae de stakkels Menneſter, som skulle ind i disse Anstalter, førte derhen, men Forældrene ville jo gjerne undertiden se til dem, og den lange Afstand vil da foraaarsage stor Bekomning. Jeg tror derfor, at det Heldigste vilde være, at denne Anstalt ikke blev anlagt i Kjøbenhavns Nærhed, hvad efter min Opfattelse vil blive Tilfældet, hvis dette Lovforslag bliver til Lov. I den Skrivelse fra Bestyrelsen for Anstalten paa Gl. Bakkehus, som er aftrykt i Landssthingsudvalgets Betænkning, er det jo stillet i Udsigt, at denne Anstalt i en ikke fjern Fremtid vil kunne gaa over til at virke i dette Viemeð, og den vil jo da kunne benyttes enten som Statsanstalt eller som Privatanstalt. Dersom vi nu vedtage dette Lovforslag her — i hvilket Tilfælde jeg gaar ud fra, at Anstalten vil blive anlagt her ved Kjøbenhavn — og Gl. Bakkehus da tilbydes paa saadanne Betingelser, at man ikke godt kan lade være at sige. Ja dertil, saa vil det altsaa være ensbetydende med en Koncentration her, og saa vil derved vistnok Dpretelsen af saadanne Anstalter i andre Landsdele blive affaaeren. Nu kan det vistnok siges, at det, som nu findes i Kjøbenhavn, ikke i streng Forstand er det Samme, som man paatænter her, og dette er ganske vist sandt, men det udtales jo tillige i Skrivelsen fra Bestyrelsen for Anstalten paa Gl. Bakkehus, at Anstalten allerede nu vil kunne modtage et Antal uhelbredelige Landsvage, og dersom der altsaa for Diebliffet er stor Trang til at faae Plads til saadanne stakkels Menneſter — hvad der desværre nok er — saa vil man jo kunne anbringe nogle derude. Af hvad jeg her har udtalt i Korthed, er det jo en Følge, at jeg maa stemme imod Lovforslagets Vedtagelse.

N. Nielsen: Af de Udtalelser, jeg tillod mig at fremkomme med ved 2den Behandling, vil mit Standpunkt til denne Sag være klart. Jeg havde dengang nogle Betænkneligheder ved Forslaget, saaledes som det forelaa, og de samme Betænkneligheder har jeg endnu, da der ikke siden er stet Noget, som paa nogen Maade kunde have dem. Under de tidligere Forhandlinger og efter de Samtaler, som jeg har hadt med ærede Med-

lemmer af Thinget, er der kommet den Tanke frem, at dette Lovforslag var saa ustyldigt; der var Intet foregrebet derved. Jeg ser nu ikke rettere, end at der er foregrebet Udfilligt derved, og navnlig er Rigsdagens Indflydelse foregrebet. Vi have i denne Samling hørt saa ofte Tale om Konsekventer. Der er stet noget Galt engang, og saa har man taget Konsekventerne deraf ved at gjøre noget endnu Galere. Jeg tror, at det, man er ifærd med at gennemføre, let kan føre til saadanne Konsekventer, som ialtsald jeg maa anse for at være meget uheldige. Jeg maa forudstikke den Bemærkning, at jeg er fuldstændig enig med dem, der mene, at der er Trang til en saadan Anstalt, og at det er ønskeligt at faae den. Jeg er ogsaa enig i, at Staten bør hjælpe til, hvad enten det bliver saaledes, at det skal være en Statsanstalt, eller det bliver private Kræfter, som skulle støttes; jeg kan være med til, hvad det skulde være. Heller ikke har jeg noget mod den Mand, der har været omtalt ved denne Leilighed, tværtimod, han maa, efter Alt, hvad man hører, have Ret til den fuldeste Tillid. Jeg skal dog bemærke, at, naar der er Tale om særligt Kjendskab, ere de, saavidt jeg har forstaaet det, som han har med at gjøre, ikke uhelbredelige Landsvage, men tværtimod saadanne, der give Haab om at kunne helbredes i større eller mindre Grad. Jeg er ogsaa enig med dem, der ønske Lovforslaget fremmet hurtigt. Den høitærede Minister tillod sig i Landsthinget at sige, at „fortrinlig“ var en slem Fjende af „brugelig“. Jeg er bange for, at dette Lovforslag, som ganske vist er noget brugeligt, let kan blive en slem Fjende, jeg vil ikke sige af det Fortrinlige, men af Noget, som er meget bedre (J. h. Nielsen: Hvad er det da?). Det er, at, naar vi vedtage en Anstalt til 60, og det er oplyst, at vi have 318 af den Slags, som der her er Tale om at skulle hjælpe, saa kan jeg ikke se Umødet, da vi have hørt, at Bakkehus kun kan optage nogle, saavidt jeg kan forstaa 40 af den Art, end at der vil være tilbage 218, og af disse vil der vel være en Del, der kan blive i Hjemmet, men der vil tillige være en Del tilbage, som ikke ere hjulpne. Der er i den høitærede Ministers Forslag givet Udsigt til, at Anstalten kan udvides til 100, men selvsølgelig vil det ikke forslaa. Det er dog ikke fra den Side, at jeg har noget Særligt imod det; men det er, fordi der ikke er fremkommet Oplysninger om, hvad det er for en Anstalt, man faar. Der har været en Skrivelse fra en Arkitekt angaaende en Bygning, der har været henpeget til, men den høitærede Minister har i Landsthinget udtalt, at det ikke blev den Bygning. Jeg tillod mig ved denne Sags anden Behandling at bede om nye Oplysninger. Jeg veed ikke Noget omhelst om, hvilken Bygning det bliver, og jeg ser ikke rettere, end at, hvis man begynder paa dette, som ikke kan slaa til, og